

ΧΑΛΚΗ ΑΡΧΑΪΚΗ ΚΕΦΑΛΗ ΕΞ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ

Δυστυχώς μόνον κεφαλή! Τὸ μέταλλον αὐτό, τὸ εἰς τοῦ χρόνου τὸν τροχὸν ἤμιστα ἀνθιστάμενον, τὸ ὑπεῖκον καὶ φθειρόμενον, τὸ χρήσιμον ὅσον καὶ εὐλυτον, πλαστικὴ γινόμενον ὕλη τοῖς γίγασι τῆς παλαιᾶς τέχνης, οἷον τοῦ Μύρωνος, τοῦ Πολυκλείτου, τοῦ Λυσίππου καὶ ἄλλων, ἐπέπρωτο νὰ στερήσῃ ἡμᾶς ἀπείρων ἀριστουργημάτων, ἅτινα ἠδύνατο ἄλλως ἢ τύχη νὰ διαφυλάξῃ ἡμῖν μετὰ τῶν περὶ αὐτῶν εἰδήσεων. Ἄλλ' ἐάν τις ἢ χεὶρ τοῦ ἀνθρώπου ἐφείσθη, ἐφθείρε τοῦτο ὁ χρόνος. Σπανιώτατα εἶνε τὰ ἐκ χαλκοῦ λεπτὰ ἀντικείμενα. Ἐπὶ τοῖς δακτύλοις δὲ ἀριθμοῦνται τὰ ἐν τοῖς μουσείοις χαλκᾶ ἀγάλματα ἢ αἱ κεφαλαί. Αἱ ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀνασκαφαὶ ἀπέδωκαν ἰσχνὰ μόνον λείψανα ἐκ τοῦ πλήθους τῶν ἐν αὐτῇ, αἱ ἐν Ἀκροπόλει δὲ ἀληθῶς ὀλίγιστα. Ἐν τούτων, πάντως τὸ σημαντικώτερον, εἶνε καὶ ἡ δημοσιευομένη κεφαλή. Ἀνευρέθη κατὰ τὸ παρελθὸν θέρος, παρὰ τὸ βόρειον τῆς Ἀκροπόλεως τείχος, οὐχὶ μακρὰν τοῦ παλαιοῦ οἰκοδομήματος, ὅπερ ὑπελήφθη ὅτι ἦτο ἡ παλαιὰ «χαλκοθήκη» ἕνεκα, καὶ ἄλλων ἐκεῖ ἀνευρεθέντων τετριμμένων καὶ σαθρῶν χαλκίνων σκευῶν· εἰκονίζει ἡ κεφαλή αὕτη ἀνδρα πωγωνοφόρον, ὀπλίτην ἦσως—τὰ ὄμματα ἦσαν ἐνθετα καὶ ἐκ ξένης ὕλης,—εἶνε ὀλόχαλκος (massive) καὶ δι' ὀξέος ὀργάνου τὴν κόμην καὶ τὸ γένειον, ἅτινα ὄντως μετὰ θαυμαστῆς λεπτότητος καὶ ἀκριβείας δεδηλωμένα τυγχάνουσιν, εἰργασμένη. Ὑπό τινων ἀπεδόθη τὸ ἔργον εἰς Θεόδωρον τὸν Σάμιον, χαλκοπλάστην ἐκ τῶν πρώτων, οὗς ἀναφέρει ἡ ἱστορία. Τὸ ἐνδόσιμον εἰς τοιαύτην ὑπόθεσιν ἔδωκεν ἐπιγραφή τις ἀρχαῖκή ἐπὶ βάρου, ἀνευρεθεῖσα ἐν ταῖς πέρυσιν ἀνασκαφαῖς, καὶ φέρουσα τὸ ὄνομα «Θεόδωρος» τεχνίτου. Ἄλλὰ τὸ ἐπιεικῶς ἀρχαϊκὸν τοῦτο ἔργον εἶνε πάντως μεταγενεστέρων χρόνων καὶ δὴ σύγχρονον ἢ μικρὸν ἀρχαιότερον τῶν ἐξ Αἰγίνης ἀγαλμάτων.

Σ. (β).

ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΚΑΙ ΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ

Ἄφου ἡ ἀγαπητὴ Ἀκρόπολις ἐνεκίνισε τὸ σύστημα τοῦ νὰ παρακολουθῆ τοὺς πολιτικοὺς ἀνδρας καὶ μέχρι τοῦ ἀδύτου τοῦ οἴκου των καὶ μὴ σεβομένη τὸ ἄσυλον ν' ἀποκαλύπτῃ αὐτοὺς πρὸς τὸ δημόσιον μὲ τὸν κοιτανίτην των, πρὸ τῆς τραπέζης των, ἐσθιοντας ἐν ἀφελείᾳ τὸ παρασκευασμα τοῦ μαγειρείου των, μιμούμεθα τὸ παράδειγμα τῆς καὶ ὑποκαθιστῶντες δικαιοματικῶς τὴν συναδέλφον εἰς τὸ ἔργον τοῦτο, ἐξακολουθοῦμεν τὸ ἔργον αὐτῆς συμπληροῦντες τὴν περιγραφὴν τῆς εὐωχίας τῆς νυκτὸς τῆς Ἀναστάσεως ἐν τῇ οἰκίᾳ τῶν διαφόρων πολιτευομένων καὶ πληροῦντες τὰ κενὰ ὅσα ἐξ ἀβρότητας ἀφῆκεν ἡ περιγραφή τῆς συναδέλφου.

Καὶ ὡς πρὸς μὲν τὸν κύριον Τρικούπην δὲν ἔχομεν τίποτε νὰ προσθέσωμεν, εἰμὴ ὅτι τὰ ἀπομείναντα μετὰ τὸ φαγητὸν ἀποφάγια συνέλεξεν ἐπιμελῶς καὶ τὰ περιέκλεισεν ἐντὸς μάκτρου, ἐπιγράψας δὲ ἐπ' αὐτῶν τὴν λέξιν περιρροισμα, τὰ ἐπεμψεν ὅπως φυλαχθῶσιν ἀσφαλῶς εἰς τὸ Κεντρικὸν Ταμεῖον. Τὸ δὲ ῥόν, τὸ ὅποιον μετὰ τόσας κρούσεις καὶ προσβολὰς ἀπέμεινε σῶον, ἐπεμψεν ὡς γούρι εἰς τὸν κ. Λομβάρδον.

Ἄλλ' ἐκ τοῦ γεύματος τοῦ κ. Δηλιγιάννη παρελείφθησαν λεπτομέρειαι τινες ἀξιοπερίεργοι. Ἐν πρώτοις ἐπὶ τῆς τραπέζης ἦσαν ἄρτος ξηρὸς καὶ λάχανα ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἐδεσμάτων. Ἡ Τράπεζα εἶχε τὸ σχῆμα γραμμῆς . . . τοῦ Βερολίνου. Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ δείπνου δὲν ἠκούσθη καμμία φωνή· μόνον ὁ κ. Δηλιγιάννης διατέμνων τὸν ἀμνὸν ἀπροσέκτως ἔκοψε τὸ χεῖρι του. Μετὰ τὸ τέλος τοῦ δείπνου ὁ κ. Δηλιγιάννης ἐσφιγξε τὴν χεῖρα τῶν συνδαιτυμόνων, καὶ πρὸς τὸν κ. Καμπούρογλου ἰδιαιτέρως νύχθη «μαζὶ μὲ τὸ ἀρνὶ τοῦ χρόνου νὰ φᾶνε . . . καὶ τὸν Τρικούπην».

Εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Παπαμιχαλοπούλου παρετέθη ζωμὸς σπαρτιατικὸς καὶ κοκκινογούλια σαλάτα. Εἰς τοὺς συνδαιτυμόνας κατὰ τὰ ἐπιδόρπια προσεφέρθη καὶ ἐκλεκτὴ θεϊκὴ κινήνη ἐντὸς φιαλιδίων. Ἰδιαιτέρον περιστατικὸν ἦτο ὅτι ὁ ἐκ Μολῶων πολιτευτῆς διέταξε νὰ μὴ παραθέσωσιν αὐγὰ κόκκινα, ἰσχυρίζόμενος ὅτι εἶνε περιττὸν νὰ ἔχωσι τὰ αὐγὰ τὸ χροῖμα τῆς αἰδοῦς.

Εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Σωτηροπούλου εἶχον συναχθῆ μερικοὶ τῶν πολιτικῶν του φίλων. Ἐφαγον μόνον τὸν κρόκον τῶν ῥῶν καὶ λεμόνια· ἐπιον σατρῆζ καὶ συνεζήτησαν ἐπὶ πολλὴν ὥραν περὶ τῶν μικροβίων τοῦ κιτρίνου πυρετοῦ.

Εἰς τῶν λοιπῶν πολιτευομένων τὴν οἰκίαν τὸ Πάσχα ἐπανηγυρίσθη ὡς συνήθως. Μόνον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Κόντου συνέβη περίεργον ἐπεισόδιον. Εἰς ἓνα τῶν μαθητῶν του, τολμήσαντα νὰ εἴπῃ πρὸς τὸν διδάσκαλόν του Χριστὸς ἀνέστη, ὁ κ. Κόντος ἀπήνησε μετ' ὀργῆς ἀποκαλῶν αὐτὸν κεχνηαῖον καὶ ἀγελαῖον, ἐπικαλούμενος δὲ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Θεόγνιδος, τοῦ Ἀπολλοδώρου, τοῦ Ἰαμβλίχου καὶ ἄλλων, ὅτι ἡ λέξις ἔπρεπε νὰ ἐκφέρεται κατὰ παρακείμενον καὶ ὅτι ὁ ὀρθὸς τύπος θὰ ἦτο Χριστὸς ἀνέστηκε. Ἐάν ὁ Χριστὸς ἀνέστη, προσέθηκεν ὁ διδάσκαλος, πιθανὸν νὰ ἐπῆλθε μέγα ὄφελος εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος, ἀλλ' ἐπῆλθε βεβαίως μεγάλη βλάβη εἰς τὴν ἑλληνικὴν γραμματικὴν.

ΚΑΝΕΙΣ ἌΛΛΟΙ

Ἡ δημοσιευομένη ἐν τῇ δ' σελίδι εἰκὼν παριστᾷ τὸν ἀνδρῆϊον σαρπηχτὴν καὶ δεκανέα τοῦ 5ου εὐζωνικοῦ τάγματος Σπυρίδωνα Κουτσολουκᾶν, τοῦ ὁποῦ ἡ μαρτυρία τοιαύτην ἐνεποίησεν ἀίσθησιν εἰς τὸ ἀκροατήριον.